

ΕΚΔΙΔΕΙΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ
ΚΑΙ
ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΓΕΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 10
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Φ. Χρ. 10

Τιμή Φύλλου

5 λεπτά 5

ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΓΓΛΩΝ
— ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΛΛΩΝ

ΕΤΟΣ Α'. | ΑΘΗΝΑΙ, Κυριακή 22 Ιουνίου 1903 | ΓΡΑΦΕΙΑ : 'Οδός Οικονόμου αρ. 4 | ΑΡΙΘ. 49

ΒΙΒΛΙΔΙΟΥ

ΤΡΙΚΥΜΙΑ

'Στὸ πέλαο δὴν ἀνοίχτηκαν τὰ πλοῖα καὶ κάμμιον
Στεριά δὲν ἐφαίνετο παρὰ οὐρανὸς ὀλοῦθε
Κι ὀλοῦθε θάλασσα, ἔξαινα σὺ γνεφὸ μαῦρο ἐτάθη
'Ἐπάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μου ἔβροντας τρικυμία
Καὶ νύκτα τόση, ποῦ ἔφριξε τὸ σκοτεινὸ τὸ κύμα'
Ἐξέτις οἱ ἀνέμοι δέρνουνε τὴ θάλασσα πελώρια
'Υψώνει ἐτούτη κίματα κι' ἀνεμοσκοπισμένους
Σὲ καταβόθρα τριόβαθα μᾶζ' ὀλοῦθ' τὰ στρόμα'
Τὰ σὺ γνεφὰ ὄλο ἀπλώοντες τελλίζουν τὴν ἡμέρα
Κ' ἡ νοστή τῶν καταχνιᾶ τὸν οὐρανὸ μᾶς κρύβει'
Ἐσπάζουνε τὰ σὺ γνεφα, τίς ἀστραπὴς διπλάζουν,
Σφεντονίζωμαστε μακρὰ καὶ παραστρατισμένοι
Ἠλιώμαστε ἀρνεύεσθε ὅτι κίματα τὰ μαῖρα
Δὲν ἔμπορεῖ νὰ ἰδῆ κι' αὐτὸς ἀκόμη ὁ παλινοῦρος
Τὸν οὐρανὸ κεντράζοντας ἂν ἦνε ἡμέρα ἢ νύκτα
Κι' ἀνάμεσα ὅστις θάλασσες τὸ δρόμο δὲν θυμάται.
'Ἐτοὶ τρεῖς ἥλιους ἀφαντοὺς ἀπ' τὸ πυκνὸ σκοτάδι
'Στὸ πέλαο παραδέρνουμε κι' ἀνάστερες τρεῖς νύχτες.
Τέλος ἐπρωτοφάνηκε τὴν τετάρτην ἡμέρα
Προβάλλ' ντας ἀπ' τὰ νερὰ ἢ στεριά καὶ πῦρ' ἀκόμη
Βουνα ὑπορῶμα καὶ καπνὸν ἐκεῖθε νάνεβατην :
Τὰ μμενα κιτ' ὑψίζονται οἱ ναῦτες' στὰ κουπιά τους
Κι' ἀφροκοποῦν σαρώνοντας τίς θάλασσες τίς μαῦρες..
(Πηράρχης. Αἰνεῖδος Β. γ'. στ. 190)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

— Ο ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΗΛΙΟΣ
ΣΤΗΣ ΚΑΚΟΘΕΙΑΣ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΙΣΜΟ

ΕΝΑΣ θὰ ἔμπορεῦσε νὰ μαζέψῃ τὰ λουριά τοῦ
κ. Θεόδωρου, ἕνας θὰ ἔμπορεῦσε νὰ τὸν δι-
δάξῃ νὰ σέβεται τοὺς νόμους καὶ τὸ Κράτος,
ἕνας θὰ ἔμπορεῦσε νὰ τὸν θεραπεύτῃ ἀπὸ τὴν
κακότητῃ Ἀρχμανίαν, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν κατα-
τρυχεῖται. Καὶ ὁ ἕνας αὐτὸς, θὰ ἦταν ὁ Τρι-
κούπης.

Ὅργιάζει, μαίνεται, δημοκοπεῖ μὲ ἀναι-
σχυντίαν πρωτάκουστη, κουρελιάζει ἕνα Κρά-
τος, φενακίζει κυνικώτατα ἕνα Λαὸν, κάνει
τοῦμπες παληάτσικες μπροστὰ σ' ἕναν μπα-
μποῦλα ἀπὸ στουπέχαρτο, ὁ ὁποῖος καλεῖται
κολοκυθῆνιο Σύνταγμα, ἀλλάζει κάθε ὥρα καὶ
στιγμὴ κοστοῦμια Ροβεσπιέρου καὶ Ραβασὸλ
καὶ Ριγκολέτου, — μόνον καὶ μόνον γιατί δὲν ἔ-
χει ἀπέναντί του ἕναν ἀντίπαλόν του δυνατό, —

“Ο ΝΟΥΜΑΣ”

ἀρχίζει ἀπὸ τὸ φύλλο αὐτὸ νὰ βγαίνει
μὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα

ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΔΙΠΛΟΣ — ΟΚΤΩ ΣΕΛΙΔΕΣ

Τρίτησις — σὸ ἴδιο σχῆμα ποῦ βγαίνει καὶ τώρα.

Κάθε φύλλο θὰ πουλιέται
στοὺς δρόμους καὶ στὰ κίσκια

10 ΛΕΠΤΑ 10

ἕναν ἀντίπαλον ποῦ νάχῃ τὴν θέλῃσι νάντιτάξῃ
κατὰ τῆς κτηνώδους Δημοσκοπίας τὴν κτηνώδη
Βίαν, — ἕναν ἀντίπαλον τέλος πάντων ποῦ νὰ
τὸν συλλογιζεται.

Μὲ Τρικούπην ἀντίπαλον, θάβριζε μυαλό ὁ
κ. Θεόδωρος.

Μὲ τὸν κ. Θεοτόκη, ξεμουρλαίνεται καθο-
λοκληρίαν.

ΑΡΠΑΞΕ πάλι τὴ Σανίδα προχθές. Καλὰ ἔ-
κανε καὶ τὴν ἀρπαξέ. Ποῦ ἦτανε κρυμμένοι
'Ἐκεῖνοι ποῦ εἶχαν κάθε δικαίωμα νὰ τοῦ τὴν
πάρουν ἀπὸ τὰ χέρια καὶ νὰ τοῦ τὴ σπᾶσουν
στὸ κεφάλι του ;

Ποῦ ἦτανε διπλαμπαρωμένοι Ἐκεῖνοι ποῦ
ἐτάχθησαν φρουροὶ τοῦ Νόμου, νάρπάξουν ἀπὸ
τὸν σβέρκο τὸν ἀπαίσιον Λαοπλάνο, τὸν πα-
ρρωδούντα ἀηδέστατα τὸν ἀρχαῖον Κλέωνα, καὶ
καὶ νὰ τοῦ βάλουν στὸ στόμα ἕνα φίμωτρο,
ἀρῶ δὲν ἔχουν τὸ κουράγιο νὰ τὸν ρίξουν στίς
φυλακές, οἱ ὁποῖες θὰ χρησιμεύσουν ἔτσι ὡς σα-
νατόριο κατὰ τῆς Ἀρχμανίας του ;

Οἱ ἀστυφύλακες εἶνε ὀπλισμένοι μὲ κολο-
κυθῆνια ρεβόλβερ καὶ ὁ στρατὸς εἶνε ὀπλισμέ-
νος μὲ ντουφέκια ξύλινα, γιὰ νὰ ἔμπορῇ ὁ κ.
Θεόδωρος, ὅταν τοῦρχεται τὸ κέφι, νάρπάξῃ τὴ
σανίδα καὶ νάπειλῃ μ' αὐτὴ καὶ Θρόνον καὶ Κρά-
τος καὶ τὸ Ἔθνος ὀλόκληρο ;

ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΗ ἡ βραδυὰ τῆς περασμένης
Ἀ Πέμπτης ! Θὰ περάσῃ — καὶ πρέπει νὰ πε-
ράσῃ — κι' αὐτὴ στὴν Ἱστορίαν. Ὁ κ. Θεόδω :

ρος τῆς ἔβαλε τὸ σανιδένιο φωτοστέφανο τῆς
'Αθανασίας.

Τὴν ἀλησμόνητη, λοιπὸν ἐκείνη βραδυὰ
ἐξυβρίσθηκε γερὰ ἡ Βασιλεία κι' ἀπὸ ἕνα μάλιστα
πρῶην Ὑπουργόν. Ἐθρηνολογήθηκε ἡ καταπά-
τησις τοῦ Συντάγματος, ἐνῶ ὁ κ. Θεόδωρος καὶ
οἱ σὺν αὐτῷ ἐγκρεμτοσακίσθησαν ἀπὸ τὴν Ἀρ-
χὴ Συνταγματικώτατα. Ἐγείνε γερὴ κουβέντα
γιὰ προδοσίαν τοῦ Λαοῦ, ἀκριβῶς ἀπὸ τοὺς ἐπι-
κεταρισμένους τοῦ Λαοῦ προδότες. Ἐγείνε
λόγος εὐφημος καὶ γιὰ τὴν ἀτιμὴ τοῦ Εὐαγ-
γελίου ὑπέθεσι :

Καὶ τὴν ἀλησμόνητη ἐκείνη βραδυὰ τέλος
ἡ Σελήνη τῆς Πολιτικῆς ἐβγήκε σκεπασμένη
μὲ τὸ ἀραχνούφαντο πέπλο τῆς Κακοθείας —
καὶ τὴν ἐπιόσαν ὁ Ἥλιος ἐκύλισε μὲ ἱλιγγιώ-
δη ὄρμην πρὸς τῆς Κακοθείας τὸν ἀστερισμό.

ΟΠΩΣ κατάντησε, μὰ τὴν ἀλήθειαν, τὸ Κρά-
τος ἀπὸ προχθές πάλιν, καιρὸς νὰ παραδοθῇ
στὸν κ. Σαμψάκον γιὰ νὰ τὸ διευθύνῃ.

Ὁ Σακκουλὲς δὲν θὰ τὴν δεχότανε τὴν τι-
μὴ αὐτὴ.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ἜΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

ΤΑ ΨΑΡΙΑ ΜΙΛΟΥΝΕ

Στὴ Σάμο βγαίνει μιὰ ἐφημερίδα ποῦ ἀξίζει νὰ προ-
σέξῃ κανένας σ' αὐτὴ. «Φῶς» τὴ λένε καὶ δὲν διαψεύδει
καθόλου τὸν τίτλο τῆς. Σκοπᾶει ὡς ἀληθινὸ, ἀρῶ ἔχει
μόνο ἀγωνίζεται νὰ βρῆσκῃ τὴν ἀλήθειαν σ' ὅλα τὰ ζητή-
ματα καὶ νὰ τὴν φωνάξῃ θαρραλῶς, ἀλλὰ δημοσιεύει ἀκόμη
καὶ χρονογραφήματα στὴν Ἑθνικὴ μας γλῶσσα — φαντα-
σθῆτε πόσο πίσω εἶν' αὐτοὶ οἱ Σαμιῶτες! — κ' ἔξυπνα μᾶ-
λιστα χρονογραφήματα, πρᾶγμα ποῦ ἀργὰ καὶ ποῦ τὸ βλέ-
πουμε στίς Ἀθηναϊκὰς ἐφημερίδες, ποῦ κατέχουν ὁ καὶ
τὸ μονοπώλιο τοῦ Ἀττικοῦ ἔλατος.

Ἡ ἐφημερίδ' αὐτὴ, δὲν ἔξυρουμε ἂν διαβάζεται στὴ
Σάμο, ἐδῶ ἔμωσ θὰ εἶχε δίχως ἄλλο τὴν λιγώτερη κυ-
κλοφορίαν. Τέτοια πράγματα δὲν ἔχουν πέρασι ἐδῶ, ὑπὸ τὸν
γλαυκὸν καὶ διαγελῶντα — σαρκαστικώτατα, βέβαια —
οὐρανὸ μας.

Καὶ γιὰ νὰ ποδείξουμε τοὺς λόγους μας, παίρνομα' ἀπ'
αὐτὴν ἕνα χρονογράφημα, ἕνα εἶδος ἐπιστολῆς τὴν ὁποῖαν
στέλλουν τὰ Σαμιώτικα ψάρια στοὺς πληρεξουσίου τοῦ
νησιοῦ τους, παρακαλοῦντα αὐτοὺς νὰ τὰ λευτερώσουν ἀπὸ
τὴν προστασίαν τους.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ & ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΑΡΧΙΣΙΑΝ

να φαινομένη φαίνεται πάλι, με τις εξετάσεις των Σχολείων, οι άκταστοί σοφοί και οι αδεκνέτιδες διακεκομμένοι δεσποινίδες. Είνε η εποχή τους τώρου. Η χειρότερου και τού επίδουλην εποχή γιά τήν παιδική ψυχή, αφού ενσταλάζεται σ' αυτήν τὸ φαρμάκι τῆς ρεκλάμιας, ποῦ σὺνη ἕξει τὴν ψυχὴ αὐτὴ, τὴν ἀδολαν καὶ τὴν ἀποπνευστα, στήν ψυχὴ καὶ στήν ξυμπασιά — τὸν ἕρ δὺδ μεγαλειότερου ἐχθροῦς τῆς ταλαίπωρης Ρωμαιοσύνης.

Και ποῦστε μὰ ρεκλάμια, παρμένει ἀπὸ ἕνα ἀθηναϊκὸ φῶς, καὶ πέτε μας ἔπειτα ἀν ἔχουμ' ἀδικία;

— Η δεκαέτις μαζάτρου ταῦ Ἀρσανεῖου κτλ. παρόνθε χθὲς ἦν εὐάρεστον ἀλλὰ καὶ ὄλωσ ἀπροσδέκτικον ἐκπλῆξιν εἰς τοὺς πνευροθεντικὸς κατὰ τῆς ἐξετάσεις τῆς τάξεώς της. Καὶ δὲν ἦσαν μόνον αἱ ἐπίστοχοι ἀπιντίσεις εἰς πᾶσιν προβαλλομένην ἐρώτησιν παρὰ τῆς ἐπιτηγῆς, αἵτινες προσέβλεπον τὴν θαιμασιῶν τῶν παρτιταφῶων, ἕθρον ἡ ἐτοιμότης τοῦ πνεύματός της, μετὰ τῆς ὁποίας ἐπελαμθάνοντο κ' ἔξων ἔχιζε καὶ ἔξάντλει πᾶσαν λεπτομέρειαν τοῦ πνευμένου ἐρωτήματος. Διὰ τοῦτο τὸ πέρας τῶν ἐξετάσεων της, τῆς ὁποίας τὸ ἀκροατήριον ὄλων ἀκολούθησε μετ' ἐντεταμένης προσοχῆς, ἐπεσφράγισεν ἡ ἐνθουσιώδης ἐπιδοκιμασία του, ἡτις ὑπῆρξε τὸ ποδεντικώτερον ἠθικὸν βραβεῖον τῆς νομισσύννης καὶ τῆς φιλομαθείας τῆς δεκαέτιδος ταύτης κόρης, ἀλλὰ συγχρόνως μεγάλην ἱκανοποίησιν καὶ ἠθικὴν αἰκία τῆς τε διευθυντρίας τῆς Σχολῆς κτλ.»

Ἐπίστετε: Ὁ μπαρσαῖος θὰ ἐνθουσιάζοιτο, ὅταν θὰ τὰ δαδῶσθε αὐτῇ. Ἡ μαμά θὰ ἐδέχθῃ με βουρξωμένον μῆτιν τὰ συγχαρητήρια τῶν συγγενῶν καὶ φίλων. Ἡ δασκάλα θὰ κατα-

σκλαδῶθηκε γιά τοὺς θριάμβους τῶν κόπων της, οἱ ὁποῖοι ἀνεγνωρίσθησαν ἐπὶ τέλους καὶ δημοσίᾳ.

Καὶ ἡ μικροῦλα, ἡ ὁποία ἐθουσιάζθηκε ἀγρίως στή ρεκλάμια, γιά νὰ κᾶνουν τὸ κέφι τοὺς οἱ φιλόστοργοι γονεῖς της κ' ἡ εὐρυμαθῆς δασκάλα της;

Τὴν τριανταφυλλιά ἀν τὴν ποτίσῃς μ' ἀμμωνία, θὰ μαραθῇ. Κ' ἡ ψυχὴ τῶν παιδιῶν, τριανταφυλλιά εἶνε. Καὶ τὴν μαραίνει ἡ ἀμμωνία τῆς ρεκλάμιας. Πρέπει νὰ ποτίζεται με τὸ καθαῖον νερὸ τῆς ἀλήθειας, γιά ν' ἀναπτυχθῇ καὶ νὰ γιομίσῃ με λουλούδια.

ΟΙ ΛΑΟΠΛΑΝΟΙ

Ἐπαρχιοὶ τοῦ Δεληγιζνικοῦ κόμματος δὲν ἔπρεπε νὰ φωνάζουν καὶ νὰ ξεσχίζουν τὰ ρούχα τους πὼς ὁ Λαὸς δολοφονεῖται, διότι κατὰ τοῦ ἀίμοχρῆς σακιδωσφρετοῦ τους ἐβγῆκαν ἐκατὸ διακόσιοι ἀνθρώποι ἀντισταθῶν, ἔστω καὶ ἀπὸ τὸν κ. Λεβίδη βαλμένοι. Ἔτσι ἔπρεπε νὰ γίνῃ, κ' ἔτσι ἔγινε. Τὸ δυστύχημα μόνον εἶνε ποῦ ἡ ἀντίστασις δὲν ἔγινε με μεγαλειότερη εὐγλωττία, γιά νὰ σκορπισθῇ μιὰ καὶ καλὴ τὸ παληάσπερο.

Ὁ Λαὸς δολοφονεῖται! Εἶνε παλαιὰ γνώριμὴ μας ἡ φωνὴ αὐτῆ. Τὴν ἀκούσαμε καὶ στὸν κειρὸ τοῦ Ἐθαγγελίου, ὅταν οἱ ἴδιοι πάλι, οἱ ἀληθινοὶ δολοφόνοι τοῦ Λαοῦ, ἐσχίζανε τὰ ρούχα τους, ὅταν ὁ στρατὸς ἀναγκάστηκε νὰ πυροβολήσῃ γιά νὰ σώσῃ τὸ Ἔθνος, τὸ ὁποῖον ἐτσαλαπατούσαν οἱ ἀλιτήριοι γιά νὰ ἐξυπηρετήσουν τὴν ἀρχομανία τους!

Δὲν ντρέπονται πιά, οἱ ἀτυνεῖδητοι!

ΟΣΟ

σεμνὰ — ἐν σχέσει πρὸς τὰ διάντροπα λόγια τοῦ κ. Παναγιωτοπούλου — καὶ ὅσο μασημένα — ἐν σχέσει πρὸς τοῦ κ. Γουναρακῆ τὰ ἐξωφρενικὰ — καὶ ἀν τὰ εἶπε ὁ κ. Δεληγεώργης, καλὰ δὲν τὰ εἶπε, ὅταν ἐβγῆ εὐ νὰ μιλήσῃ πρὸς τοὺς Σανιδάδες, οἱ ὁποῖοι ἐπερικύκλωσαν τὸ ἀρχοντικὸν τοῦ ζητωκραυγάζοντες.

Ἀπὸ τὸν κ. Δεληγεώργη εἶχαμ' ἄλλες ἀπαιτήσεις. Εἶχαμε τὴν ἀπαιτησὴ νὰ ξεχάσῃ τὸ πολιτικὸν τοῦ συμφέρον, καὶ νὰ μιλήσῃ μ' ἄλλη γλῶσσιν εἰλικρινῆ, τιμίαν, στοὺς ὁπαδοὺς τοῦ Σανιδοπροβλήτου Λαοπλάνου.

— Παιδιά, ἀφίστε τίς σανίδες, πηγαίνετε στὰ σπίτια σας! νὰ τοὺς πῆ. Ὁ κύρ. Δεληγιάννης αὐτὴν τὴν φορὰ ἔπεσε Συνταγματικώτατα, ἀπὸ ἀν-

κανότητα, ἀπὸ πολιτικὴ τσαλαπαταλὴ, καὶ κανένο λόγο δὲν ἔχετε νὰ χυλῶσθε τὴν ἐπιχρῆσῆν σας. Πηγαίνετε στήν δουλειά σας, καλῶν, γιάτ' εἶναι ντροπὴ γιά τὸ χᾶτῆρι τοῦ ἐνὸς καὶ τοῦ ἄλλου φίλου τοῦ Σαμψάκου νὰ σηκώνετε τὸν ἔσπερο στὸ ποδὸν καὶ νὰ δολοφονῆτε τὴν πατρίδα. — ΚΑΙ Αὐτὰ ἔπρεπε νὰ πῆ ὁ κ. Δεληγεώργης. ΚΑΙ ποῦ δὲν τὰ εἶπε καὶ μὰς ἔκανε εἶσαι νὰ παύσῃ πῶς οὔτε στήν σεμνότητά του πῶς δὲν θὰ με νὰ ἐλπίζουμε.

ΕΝΑΙ

αὐτοκράτορα ἐκεῖ, ἕναν κορμὸν ἑνὸς Ἰουστινίου δὲν τὸν ἐσεβάσθησαν οἱ ὑπήκοοι του στήν σπινθὴ τοῦ Νίκα, ἀλλὰ τοῦ ἐπέταξαν νὰ κἀνὸν κατάμου μέσα στὸν Ἰπποδρόμο, ὅταν ἐπὶ τὸν γέμει με τὸ Εὐγέλιο στὸ χέρι, τριγυρισμένον ἀπὸ τοὺς αὐκοὺς καὶ τοὺς στρατηγούς του, νὰ ὀρκισθῇ πὲρ θάμνηστεύσῃ τοὺς ἀντάρτες. — τοῦ ἐπέταξαν νὰ τὰμουτρα τὴν βρῖσιάν:

— Ψεύδεσαι, Γαῖδαρε!

Νὰ μὴ βρεθῇ ἕνας νὰ ἐπ' ἀναλάβῃ τὰ ἐξολογία στὸν πολιτικὸν Σαμψάκου τῆς ὁδοῦ Σεπτεμβρίου, ὅταν θρητῶν πρὸ τοῦ ἐξάλλου συρφετοῦ, ἐφώναζε πῶς τὸ Πᾶλᾶτι με τὴν ροδιουργία του καὶ ὁ Θεοτόκης με τίς κωλυσιγίες του δὲν τὸν ἀφήσαν νὰ ἐξαρμώσῃ τὸ προγραμμα του;

Κ' ἔπειτα φωνάζουμε πῶς οἱ Βυζαντινοὶ ἦτο λαὸς ἀποναρκωμένος, χωρὶς ζωὴ, χωρὶς πῆληκαριά, χωρὶς θελησι.

Ὁ Ἐφταλιωτῆς μας, ἀν φῆρῃ τὴν φωτεινὴν «Ἱστορία τῆς Ρωμαιοσύνης» τίς ἡμέρες μας, τί θὰ πῆ γιά μᾶς;

ΜΗΝ

φαντασθῆτε πῶς ἔχουν λιγάκι κ' ἀνθρωπινὴς ἀπαιτήσεις οἱ βουλευταὶ ἐκεῖνοι ποῦ ἀπεσκίρτησαν ἀπὸ τὸ Δεληγιαννικὸν κόμμα κ' ἐφιλοτέλησαν τοῦ κ. Θεόδωρου τὸ κατακύλισμα!

Ἐνας ἀπὸ τοὺς τωρινούς Ἰπουργούς, ὀμιλῶντας γιά αὐτοὺς ἔλεγε — κ' ἡ πληροφορία μας εἶνε ἀθηναιτικώτατη — τα χαρακτηριστικὰ αὐτὰ λόγια:

— Ὁ καθένας τοὺς μᾶς ζητᾷ τὴν μισήν Ἑλλάδα γιά ρουσφέτι. Δέκα Ἑλλᾶδες ἔπρεπε νὰ ἐξουσιάζουμε γιά νὰ ἐκπληρώσουμε τοὺς πόθους τοὺς καὶ νὰ τοὺς κρατήσουμε στὸ κόμμα μας!

Γιὰτί λοιπὸν νὰ βιάζεται ὁ κ. Δεληγιάννης, ἀφοῦ αὐτοῦ μεθαῦριο κατ' ἀνάγκην θὰ ξαναπᾶνε στὸ κόμμα του

Κι' ἔτσι εἶνε τσαντόμι καὶ γλυκύτατο ὁ Μισάνθρωπος, καὶ σημεῖδιν τοῦ χαρακτήρα μου ἡ παραξενιά κ' ἡ ἀγνοισύνη κ' ἡ γράνεια κ' ὁ θυμὸς κ' ἡ ἀπανθρωπία κ' ἂν δῶ κανένα νὰ χάνεται μετ' στή φωτιά καὶ μετ' παρακαλᾷ νὰ πᾶν γλυτώσω, μετ' πισσακαὶ λάδι νὰ τὸν σβῶνω. κ' ἂν συνεπαίρνει κανένα νὰ ποταμάσῃ τὸ χεῖμῶνα, κ' αὐτὸς, ἀπλόνοντας τὰ χέρι, πασακαλάει νὰ τὸν κρατήσω, νὰ τὸν σπρώχνω κατακέφαλα καὶ νὰ τὸν βουλιάζω γιά νὰ μὴ μπερῆσῃ οὔτε τὸ κεφάλι νὰ βγάλῃ ὄζω γιάτι ἔτσι θὰ πλερωθῇ κ' αὐτὸς μετ' τὰ ἔθια. Ἐπρότεινε τὸ νόμον ὁ Τίμωνας. Ἐ γυῖος τοῦ Ἐρχερατίδου, ὁ Κολυττίας, τὸν ἐπικύρωσε μετ' τὴν ψῆφον τοῦ στή συνέλευσιν ὁ ἴδιος ὁ Τίμωνας. Μάλιστα αὐτὰ ἔς ἀποφασιστοῦν ἀπὸ μᾶς κ' ἔς τὰ φυλάξουμε μετ' πίστη καὶ θάρρος.

Μὰ θάκαα δ,τι μποροῦσα γιά νὰ τὰ μάθουν αὐτὰ ὄλοι τους, δηλ. ὅτι εἶμαι πεντὰπλοτος; γιάτι θάκααναν ἀπ' τὸ κακὸ τοῦς. Κι' ὅμως τί εἶνε αὐτό; Πῶ, πῶ γλήγορα ποῦ τῶμαθαν.

(Ὁ Τίμωνας κοιτᾷ προσηχτικὰ μακριὰ)

Ἀπ' ὄλες τίς μεριὰς τρέχουν πρὸς τὰ δῶ σκονημένοι καὶ λαχανιασμένοι, χωρὶς νὰ ξέρω ποῦθε νὰ μυρίστηκαν τὸ χρυσάφι. Τί νὰ κᾶνω λοιπὸν τῶρα; νὰ τοὺς διώξω, ἀφοῦ ἀνεβῶ σὲ τῶσσο τὸ βράχο, πε-

τροβολῶντάς τους ἀπὸ ψηλά, ἢ νὰ παρανομήσουμε τόσο μονάχα, μιλῶντας τους μιὰ φορὰ ἀκόμα γιά νὰ φουριστοῦν περισσότερο, ποῦ καταφρονεῖονται; αὐτὸ θαρῶ γιά πῶς καλῆτερο. Λοιπὸν ἔς ὑπομεινομε νὰ τοὺς ἀντικρύσουμε τῶρα. Γιά νὰ δῶ, ποῖος εἶνε ὁ πρῶτος ἀπ' αὐτούς; Ὁ Γναθωνίδης ὁ κόλακας, αὐτὸς ποῦ, ὅταν κάποτες τοῦ ζήτησα βοήθεια, μουδαίξε τὴ θηλειά, ἂν καὶ εἶχε ξεράσει σπῆτι μου ὄλακερα πιθάρια κρασί. Μὰ καλὰ ἔκανε νᾶρτε, γιάτι θὰ μυρολογῆσει πρῶτ' ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

(Σιμῶνει ὁ Γναθωνίδης γελαστός καὶ φωνάζοντας):

Γναθωνίδης. Δὲν ὄλεγα γ'ὼ πῶς οἱ θεοὶ δὲ θὰ παραμελήσουν τὸν Τίμονα, τὸν καλὸν ἄνθρωπο; Γεῖά σου, Τίμονα, πῶς ἔμορφε καὶ καλόκαρδε καὶ πῶς γλεντᾷς ἀπ' ὄλους.

Τίμωνας. Γεῖά σου κ' ἐσενα, Γναθωνίδη, πῶς φαγὰ ἀπ' ὄλα τὰ ὄρνια καὶ πῶς ἔλεσιν ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους.

Γναθωνίδης. Ἐσὺ πάντα εἶσαι χωρηταζῆς. Μὰ ποῦ εἶνε τὸ τραπέζι; γιάτι ἤρτα φέρνοντας γιά χατῆρι σου κάποιον καινούργιον τραγοῦδι ἀπ' τοὺς νεόβγαλτους διθύραμβους.

Τίμωνας. Καὶ βέβαια θὰ τραγουδήσεις ἐλεγείας πολὺ συγκινητικὰ μ' αὐτὴ τὴν ἄξινα.

Γναθωνίδης. Τί εἶν' αὐτό; Χτυπᾷς, Τίμονα;

ποῦ εἶσατε μάρτυρες! Ὡ Ἡρακλῆ! ὠμίμενα, ὠμίε! θὰ σὲ καταγγείλω στὸν Ἄρειον Πάγο γιά τραυματισμό.

Τίμωνας. Ἄν ἀργοπορήσεις λίγο ἄκόμα, χωρὶς ἄλλο θὰ με καταγγείλουν γιά φόνο.

Γναθωνίδης. Καθόλου; μὰ ἐσὺ γιάτρεψε καλὰ τὴν πληγὴ, πασπαλίζοντάς τὴν λίγο με χρυσάφι, γιάτι τὸ γιατρικὸ αὐτὸ σταματᾷ φοβερὰ τὸ αἷμα.

Τίμωνας. Μωρὲ ἀκόμα εἶς' ἐδῶ; Γναθωνίδης. Φεύγω μὰ κ' ἐσὺ θὰ τὸ μετανοιώσεις σὺν ἔγινες τόσο ἄγριος ἀπὸ καλός.

(Ὁ Γναθωνίδης φεύγει καὶ φαίνεται νᾶρτεται ἀπὸ μακριὰ ὁ Φιλιᾶδης).

Τίμωνας. Ποῖος εἶν' αὐτὸς ποῦρτεται, ὁ καρὰφλός; Ὁ Φιλιᾶδης, ὁ πῶς συχαμερὸς ἀπ' ὄλους τοὺς κόλακες. Κι' αὐτὸς, ἂν καὶ τοῦδῶσα ἕνα ὄλακερο χωράφι καὶ δυὸ τάλαντα γιά προίκα τῆς κόρης του, πλερόνοντας ἔτσι τὴν πενεψιά ποῦ μουκάνεν, ὅταν κάποτε ποῦ τραγοῦδησα, ὄλοι σωμαίναν κ' αὐτὸς μονάχα με παραπαίνεψε, ἀμόνοντας ὅτι τραγοῦδῶ πῶς γλυκά κ' ἀπ' τοὺς κύνους, σὺν μ' εἶδεν ἀρροστο μιὰ φορὰ καὶ πῆγα νὰ τοῦ ζήτησω βοήθεια, μ' ἔδειρεν ὁ παλληκαρᾶς.

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

Ο ΣΥΜΜΑΧΟΣ

Φίλε κ. Διακονιά.

Είδα σε κάποιο φύλλο σου να γράφεις ελίγον σκληρά για τον κ. Χατζιδάκη...

Τον κ. Χατζιδάκη μου φαίνεται πως δεν πρέπει να τον κάνουμε έτσι δά να κακιώνη...

Αυτά με όλο το σεβας. Ι. Σ.

ΤΟ ΑΝΤΙΦΑΡΜΑΚΟ

Φίλτατε «Νουμά».

Και πάλιν οί Σανίδες κτλ. "Ερχομαι λοιπόν να προσφέρω διά σου στο Πανελλήνιο...

Το αντιφάρμακο είναι απλούστατον και σχεδόν ανέξοδο. Να υποβάλη ο κ. Θεοτόκης...

Ανάλογος Ισοδότης να δοθῆ και εις όλους τους κορυφαίους του κόμματός του...

Μόνον έτσι θα ήσυχάζη ο κόσμος και θα μέινουν οί σανίδες στα γιαπιά.

Με άπειρον εκτίμησιν.

ΕΠΙΜΕΝΙΑΔΗΣ

ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ ΑΙΜΠΕΛΑΪ

Φίλτατε,

Ο φίλος μα, κ. Γρ. Ξενοπούλος έπεσε και πάλιν έξω εις την «Θεατρικήν Ζωήν»...

Όμιλει για την «Αιμπελαΐ» και την άνακηρύσσει ως ένα θρίαμβον της Ν. Σαχηνής...

Και όμως η «Αιμπελαΐ» κρίνεται και η άποτυχία της αποδίδεται όχι στους μύστικς, οί όποιοι κυριολεκτικώς την εθαλάττωσαν...

Πόσον δίκαιον έχει ο συνεργάτης σας κ. Προκλής Ηλιόπουλος, όταν όμιλει για την ειλικρίνειαν των μεγάλων συγγραφέων μας!

Δικός Σου Ο κ. Μπράντ

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

— Περιεχόμενα του 65ου τεύχους των «Παναθηναίων»: Άννας Λύντε Δομίνικος Θεοτοκόπουλος. Μ. Μαλακιάση Θεού θάνατος (ποίημα).

— «Μυθιστορήματα και διηγήματα». Το δον τεύχος περιέχει το Καρδιοχτύπι του Έντμπαρ Ποί, την Βάρεγκα Όέλουσιθα (συνέχεια) του Γόρκυ και το Παράσημο του Τσέχωφ.

— Περιεχόμενα του 12ου τεύχους της «Κριτικής»: Α. Αρβανιτοπούλου Ο Διαδοχόμενος του Πολυκλείτου. Η. Αζιότση Ο οικτος εν τῆ φιλολογίᾳ (ἐκ του Ρωστικού).

— «Silentii Disolutio». Συλλογή Έλλην. στίχων του κ. Σκίπη, με λατινικούς τίτλους και με πρόλογον του κ. Άριστ. Καμπίνη.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

— κ. Ν. Σ. Λαν... Στο φύλλο της Κυριακής, το δι-

πλό, θα δημοσιεύσουμε ένα μεγάλο άποσπασμα από ανέκδοτο επικούρικόν ποίημα του κ. Παλαμά: «Ο δωδεκάλογος του Γύφτου».

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ

Ότω πρέπει να ονομασθῆ το εν τῷ στενωῷ του Χρηματιστηρίου χρηματιστικόν γραφεῖον του κ. Ιωάννου Φωτίου.

Ότως η δεξ Τύχη, η καθιδρύσασα φαίνεται τον θρόνον της εν τῷ μεσαικῷ γραφείῳ του κ. Ιω. Φωτίου, εσκόπισεν εκείθεν εντός ελαχίστων ετών 312 140 δραχμάς εις ανθρώπους θυσιάζοντας εις έκαστην κλήρωσιν...

Δεκαπενθήμερον επίσημιονικόν και καλλιτεχνικόν περιοδικόν

Ίδρυται: Γ. ΑΞΙΩΤΗΣ και Γ. ΛΑΜΠΙΕΛΕΤ

Συνδρ. ετησίᾳ Δρ. 10 Κ Είς την «Κριτικήν» » εξάμηνος » 6 Π συνεργάζονται οί καλ- » τρίμηνος » 4 Ρ λτεροι λόγοι κ' επί- » Ι στήμονες, ίδικοί μας και ξένοι.

Διά το εξωτερικόν Συνδρ. ετησίᾳ φρ. χρ. 10 Κ Διά πῶσαν αίτησιν: » εξάμηνος » 6 Η Διεύθυνσις • Κριτικῆς • Αθήνας

«Η «Κριτική» είναι το εὐθηνότερον των μέχρι τουδε έκδοθέντων περιοδικών

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

Τ' ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΛΟΓΙΩΝ ΜΑΣ

Εί δεί τινος οὖν πρὸς άκράσιν έτέρου παραγγέλιματος, δεί και του νῦν ειρημένου μνημονεύοντας άσκειν ἅμα τῆ μαθήσει: την εὔρεσιν, ίνα μή σοφιστικῆν ἔξιν μηδ' Ιστορικῆν, άλλ' ενδιάθετον και φιλόσοφον λαμβάνωμεν, άρχῆν του καλῶς βίωσαι το καλῶς άκούσαι νομίζοντες. (Περὶ του άκούειν).

Τά κομμάτια αυτά τα πήρα κατά τύχην από τα τρία έργα του Πλούταρχου, που κλειούν μέσα τους κ' όλο το παιδαγωγικό κ' εκπαιδευτικό σύστημα του Χαιρωνέα φιλόσοφου.

αυτό άρίνοντας τους Έλληνες, φτάνω στο Έλλη φιλόσοφο Montaigne.

Παίρνω κ' άπ' αυτόν μερικά κομμάτια, από τα περίφημα «Δοκίμια» του και πιο πολύ από τα δύο κεφάλαια που έχουν τους τίτλους: «De l'Institution des enfants δηλ. «Η εκπαίδευση των παιδιών και Du pedantisme δηλ. ο σχολαστικισμός».

Και λέει ο Montaigne: «On ne cesse de crier dans nos oreilles, comme qui verseroit dans un entonnoir; et nostre charge, ce n'est que redire ce qu'on nous a dict: ie voudrois qu'il corrigéast cette partie; et de belle arrivee, selon la portee de l'ame qu'il a en main, il commenceast a la mettre sur la montre, luy faisant gouter les choses, les choisir, et discerner d'elle mesme; quelquefois luy ouvrant chemin quelquefois le luy laissant ouvrir. Je ne veulx pas qu'il invente et parle seul; ie veulx qu' il escoute son disciple parler a son tour...»

...Ceulx qui, comme nostre usage porte, eutreprenent, d'un mesme leçon et pareille mesures et formes; ce n'est pas merveille, si en tout un peuple d'enfants

ils en rencontrent a pein deux ou trois qui rapportent quelque iust fruit de leur discipline. Qu' il ne luy demande pas seulement compte des mots de sa leçon, du sens et de la substance: et qu'il iuge du proufit qu' il aura fait, non par le témoignage de sa memoire, mais de sa vie...

... Le gainge de nostre estude, c'est en estre devenu meilleur et plus sage. C'est disoit Epicharmus l' entendement qui profite tout qui dispose tout, qui agit, qui domine et qui regne; toutes aultres choses sont aveugles, sourdes et sans ame. Certes, nous le rendons servile et couard, pour ne luy laisser la liberte de rien faire de soy. Qui demanda jamais a son disciple ce qu'il luy semble de la rhetorique et de la grammaire, de telle ou telle sentence de Cicero; on nous les placque en la memoire toutes empennees comme les oracles, ou les lettres et les syllabes sont de la substance de la chose. Scavoir par coeur n'est pas scavoir: c'est tenir ce qu'on a donné en garde a sa memoire. C'est qu'on scait droitement on en dispose, sans regarder au patron, sans tourner les yeulx vers son livre. Facheuse suffisance, qu' une suffisance pure livresque!... (De l'institution des enfants).

ΠΡΟΚΛΗΣ Δ. ΗΑΙΟΠΟΥΛΟΣ

(άκολουθεῖ)